

esse for Sagen, Publikums Overværelse af Forhandlingerne i Sagen, blevet, hvad jeg vil kalde en Svøbe for vort Samfund. Den, der er Forsvarer for en Person, der staa som sigtet, som anklaget i en Sag, ved det af Erfaring, thi det første, Forsvareren bliver spurgt om, det være sig af første Gang eller flere Gange tiltalte Personer, er dette ængstelige: Kommer det i Avisen? Er der nogen, der overværer Retsmøderne? Det er ikke længere Frygten for Domstolene, der besjæler de sigtede, det er Frygten for Offentligheden, som den i Øjeblikket praktiseres i vort Samfund. Derfor kan jeg ikke være tilfreds med Regelen, saaledes som den er foreslaaet i Lovforslagets § 11, hvor der gives Dommeren Ret til undtagelsesvis at fritage en Person, der optræder som Vidne i en Sag, for offentligt Referat, naar der er særegne Grunde, som taler derfor, og hvor det drejer sig om en sigtet, naar han ønsker det og der ogsaa er særegne Grunde. Naar vi nu er ved at drøfte Ændringer i Retsplejeloven, maa vi tage hele Spørgsmaalet om Offentlighed op og navnlig Spørgsmaalet om Offentlighed gennem Pressen, hvis vi overhovedet vil have en tilfredsstillende Løsning af Spørgsmaalet: Retspleje og Offentlighed.

Dernæst mener jeg ogsaa, at man ikke kan gaa med til, at en saadan Dommerafgørelse ikke skal kunne paakæres, det er altid et daarlign Princip at lade en Afgørelse, oven i Købet truffet af en enkelt Mand, staa uden at kunne blive paakæret. Man maa vel erindre, at Retsplejen er ikke til for Offentligheden, men at Offentligheden er ment som et Værn og ikke som et Onde for de Mennesker, der bliver stillet for Domstolene.

Medens jeg er ved Strafferetsplejen, ønsker jeg at udtale, at jeg anser det for rigtigst og bedst stemmende med hele Aanden i Retsplejeloven, at det bliver Defensoratet og Anklagemyndigheden, som kommer til at lede Forhøret, og ikke Dommeren, saaledes som det er i Øjeblikket, men naturligvis med vid Adgang for Dommeren til at gribe ind og stille Spørgsmaal. Jeg kan ikke se rettere end, at det er Anklagemyndigheden, der skal oplyse og bevise det, der paastaas, at det er Defensoratet, der skal søge at modbevise og forsvare den sigtede og det, som kommer frem om ham, og at det er Dommeren, der skal staa som den upartiske Trediemand, der skal fælde sit uheldede Skøn. Derfor maa han det mindst mulig præge og præges af For-

hørene. Hvis man nu vilde indvende, at Anklagemyndigheden er saa ny en Institution, at den ikke har Øvelsen, og at Defensorerne som Sagførere kun har faa af den Slags Sager, idet de i øvrigt har meget andet juridisk Arbejde og derfor ikke er skolede, saa vil jeg sige, at den samme Indvending i allerhøjeste Grad gælder for Dommerne, idet disse efter min Mening i Almindelighed savner Skole og Øvelse, naar de bliver Dommere, da de jo ofte rekrutteres fra Justitsministeriet, der — med al Ære og Respekt for dette Ministerium — er en Papirets Institution. Anklagemyndigheden har nu Dag efter Dag gennem 6 Aar haft med kriminelle Sager at gøre og maa efterhaanden være blevet skolet i at afhøre og lede Forhør, og Forsvarerne er Sagførere, der i deres daglige Liv hver Dag i Aaret er vant til at høre og krydsforhøre Parter og derfor er skolede og har Øvelse i at lede Forhør. Hvis man kom ind paa gennem Lov at kræve en virkelig Dommeruddannelse, tror jeg, Dommerne vilde blive lige saa egnede dertil, som Anklagemyndigheden og Defensoratet i Øjeblikket er, men vor Dommeruddannelse er efter min Mening ualmindelig daarlig, idet Loven slet ikke kræver nogen som helst Uddannelse. En Mand gaar, som sagt, ofte lige fra Justitsministeriet over til at beklæde et Underrettsdommerembede; han bliver først konstitueret i Embedet, og derefter glider han over til at blive fast ansat uden at have nogen som helst Øvelse, Livserfaring eller Menneskekundskab, de allervigtigste Ting for en Dommer, og han vil derfor som Nybegynder mange Gange være udsat for at gribe fejl. Loven burde kræve en virkelig Uddannelse af de Mænd og Kvinder, der vil være Dommere. Dernæst burde det kræves, at en Mand ikke kan blive Enedommer straks, men at han først skal ansættes som Dommer i en kollegial Ret; dér vil han jo ikke saa let kunne gøre de Fejlgreb, som en Mand nemt kommer til, naar han gaar lige fra Ministeriet ind i et Dommerembede.

Medens jeg er ved Dommerne, vil jeg sige et Par Ord om Dommerautoriteten. Med al Respekt baade for Uddannelsen og Autoriteten hos mange af de ældre Dommere vil jeg sige, at Autoriteten ofte svigter hos Dommerne, idet mange stiller sig selv frem i Offentligheden, noget, som en Dommer absolut maa vogte sig for, og udleverer forskelligt til Offentligheden, som stiller dem sely i bengalsk Belysning, men ikke virker til Held for dem som Dommere.